

SPORT A KORUPCE

RADIM BUREŠ, MARTIN LACHMANN

Transparency International – Česká republika, o.p.s., Praha

Úvod

Že se korupce ve sportu vyskytuje, není potřeba zdůvodňovat. Díky obratu „Ivánku, kamaráde“ se korupce ve fotbale stala součástí lidové kultury. Otázka tedy není, zda korupce ve sportu existuje, ale jaké jsou její charakteristiky, jaké je její rozšíření a jaké jsou možnosti její prevence. Klíčovou otázkou pak je, zda je korupce sportu inherentní a zasahuje samu podstatu sportovního života, nebo zda se jedná pouze o určitý parazitující element na zdravém sportovním těle.

1. Kde se korupce ve sportu vyskytuje?

První otázka, kterou je třeba si položit, zní, zda je všeobecně známá korupce ve fotbale specifikum daného druhu sportu a obchodu na něj napojeného nebo zda se jedná pouze o špičku ledovce obecně rozšířenějšího jevu. Pohled do světa ukazuje, že korupce se objevuje ve všech oblastech sportu. Podívejme se na stručný přehled těchto oblastí.

Ovlivňování výsledků zápasů

Může se týkat jak ovlivňování výsledků za účelem nějakého sportovního či sportovní obchodního zájmu, např. udržení se v lize, může jít o sportovní výsledek samotný, např. olympijské zlato, nebo může jít o ovlivňování zápasů s vazbou na sázení.

Asi nejznámější případ ve světě je případ rozhodčího německé fotbalové ligy Roberta Hoyzera, který přiznal ovlivňování zápasů v roce 2003 a 2004. Za to obdržel 50.000 EUR a plazmovou televizi. Zápas ovlivňoval z popudu chorvatských bratří Sapinových, kteří díky Hoyzerovi vydělali na sázkových podvodech 2 miliony EUR. Hoyzer byl shledán vinným z podvodu a odsouzen na 29 měsíců nepodmíněného trestu odnětí svobody (propuštěn byl v červenci tohoto roku po odpykání poloviny trestu). Trest byl potvrzen odvolacím soudem v reakci na překvapivé odvolání státního zástupce, který tvrdil, že Hoyzer podvod spáchat nemohl, protože uvedený čin není trestný. Odvolával se přitom na dřívější soudní rozhodnutí z roku 1961, které ve vztahu k podobnému případu v dostihovém sázení konstatovalo, že z právního hlediska k trestnému činu nedošlo. (K otázce trestněprávní kvalifikace případů korupce ve sportu viz dále).

Hoyzer byl dále žalován v občanskoprávním sporu Německou fotbalovou federací, která žádala kompenzaci za škody způsobené celému německému fotbalu ve výši 1,8 mil. EUR. V mimosoudním vyrovnání rozhodčí Hoyzer souhlasil vyplácet Německé fotbalové federaci částku 700,- EURO po dobu 15 let.

Podobný případ představuje tenisová kauza Davydenko. Davydenko byl obviňován z korupce, když v srpnu 2007 vzdal zápas s Martinem Vassallo Arguello, který stál na žebříčku o 80 příček níže. Obvinění přišla od on-lineové sázkařské společnosti Betfair, která zjistila, že na Davydenkovu prohru bylo vsazeno 7 milionů dolarů a tyto sázky přibývaly i během zápasu, přestože Davydenko první set vyhrál. Davydenko žádné pochybení nepřiznal a v září t.r. byl vedením ATP očištěn. Někteří jiní tenisté uvedli, že byli osloveni lidmi mimo sport s podobnými nabídkami.

Do třetice je možné zmínit krasobruslařskou soutěž na Zimních olympijských hrách v roce 2002. Kanadský pár se oproti všem očekáváním dostal na druhé místo za ruský pár, který se dopustil chyby. Francouzská rozhodčí Le Gougne později přiznala, že byla nucena lépe hodnotit ruský pár výměnou za podporu francouzského páru ze strany ruského rozhodčího později v soutěži. V důsledku tohoto odhalení dostal kanadský pár také zlatou medaili a rozhodčí i šéf francouzské krasobruslařské federace dostali na tři roky zákaz působení ve sportu.

Pořádání Olympijských her

Řada členů mezinárodního olympijského výboru přijala úplatky od funkcionářů města Salt Lake City v souvislosti s kandidaturou tohoto města na pořadatele Zimních olympijských her v roce 2002. Jednalo se o dárky, lyžařské zájezdy, stipendia, opravy automobilů apod. Skandál se provalil v roce 1998, tři roky po té, co Salt Lake City nominaci získala, na základě informace od jednoho člena MOV. Přestože nedošlo k trestnímu stíhání, bylo všeobecně vnímáno, že se jedná o nepřijatelný jev.

V důsledku zveřejněných informací řada členů MOV rezignovala nebo byla k rezignaci přinucena, popřípadě byli jinak sankcionováni.

Vedení mezinárodních sportovních federací

Předseda Mezinárodní federace taekwonda a viceprezident MOV Kim Un-yong člen rezignoval po třiceti letech v čele této federace v roce 2004. Byl obviněn ze zneužívání fondů federace a z přijetí úplatku od obchodníka, kterému přislíbil členství v Korejském olympijském výboru.

V květnu 2008 rezignoval prezident Mezinárodní volejbalové federace Ruben Acosta po 24 letech v čele této federace. Acosta čelil velkému tlaku ze zneužívání prostředků federace. I když původně obvinění „ustál“ a před dvěma lety ho švýcarský soud osvobodil z obvinění z machinací spojených s přenosovými právy, vyšetřování etickou komisí MOV předešel rezignací.

Marketing a přenosová práva pro televize

Švýcarská společnost International Sport and Leisure Company (ISL) podle švýcarského soudu v letech 1989 až 2001 prokazatelně vyplatila různým funkcionářům sportovních federací 87,5 miliónu EURO za získání výhodných vysílacích práv. Přesto byli vedoucí představitelé této společnosti osvobozeni, neboť v době spáchání nebyla takováto činnost podle švýcarských zákonů trestná a byla považována za součást marketingu.

2. Právní úprava korupce a její interpretace

Jako jednu z prvních tedy musíme řešit otázku, zda případy korupce ve sportu je možné vůbec kvalifikovat jako trestný čin.

Znaky skutkových podstat trestných činů úplatkářství jsou upraveny v oddílu třetím hlavy třetí zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**trestní zákon**“). Hodnotou, která v tomto ohledu vyžaduje ochranu předpisy trestního práva, je zájem společnosti na legálním, nestranném a řádném obstarávání věcí obecného zájmu.

Klíčová právní úprava je obsažena zejména v ustanoveních § 160 a § 161 trestního zákona, kde zákonodárce upravil skutkové podstaty trestných činů podplácení a přijímání úplatku, a ustanovení § 162a, kde je pro účely trestního zákona vymezen mj. pojem úplatek.

V ustanovení § 160 trestní zákon stanoví, že trestného činu podplácení se dopustí ten, kdo v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu přijme, žádá nebo si dá slíbit úplatek. Obdobně pak ustanovení § 161 zakládá trestnost jednání spočívajícího v poskytnutí, nabídnutí nebo slíbení úplatku jinému v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu.

Z uvedeného je zřejmé, že pro posuzování trestnosti určitého korupčního jednání bude podstatné, zda lze v předmětném vztahu identifikovat přítomnost úplatku tak, jak je definován v příslušném ustanovení trestního zákona, a zda daný vztah souvisí s obstaráváním věcí obecného zájmu.

K pojmu úplatek lze odkázat na shora zmíněné ustanovení § 162a trestního zákona, které definuje pojem úplatku jako „*neoprávněnou výhodu spočívající v přímém majetkovém obohacení nebo jiném zvýhodnění, které se dostává nebo má dostat uplácené osobě nebo s jejím souhlasem jiné osobě, a na kterou není nárok*“.

Klíčovou otázkou postižitelnosti určitého korupčního jednání instrumenty trestního práva je naplnění pojmu obstarávání věcí obecného zájmu. Obsah tohoto pojmu je doposud záležitostí soudní interpretace a aplikace trestněprávních norem před soudy. Odborná literatura k této věci uvádí, že obstaráváním věcí obecného zájmu se rozumí „*činnost, která souvisí s plněním úkolů týkajících se věcí obecného zájmu, tedy nejen rozhodování orgánů státní moci a správy, ale i jiná činnost při uspokojování zájmů občanů a právnických osob v oblasti materiálních, sociálních, kulturních a jiných potřeb*“.¹

Pod tuto obecnou definici pak relevantní právní teorie podřazuje nejrozumnější případy jednání, a to od případů, kdy veřejná moc rozhoduje o právech a povinnostech osob, až např. pro případy týkající se obstarávání zdravotní péče. V těchto věcech většinou není naplnění předmětného pojmu zpochybňováno.

Jinak tomu však bylo při posuzování trestněprávních aspektů korupčního jednání v souvislosti s fotbalovými soutěžemi.

Fotbal a obecný zájem

Klíčovou v tomto směru tedy bude otázka, zda lze v činnosti fotbalových funkcionářů, rozhodčích, delegátů a eventuelně hráčů spatřovat obstarávání záležitosti obecného zájmu.

Zřejmě veškeré argumenty pro i proti podřazení jednání shora zmíněných osob pod obstarávání věcí obecného zájmu byly obsaženy v rozhodnutích orgánů činných v trestním řízení na jedné straně, a v podáních dotčených osob v rámci trestního řízení na straně druhé.

Strategie obhajoby byla zaměřena zvláště na zdůrazňování soukromoprávní povahy Českomoravského fotbalového svazu, na prezentování fotbalu jako soukromé zájmové aktivity a na nepřipustnosti extenzivního výkladu pojmu obecný zájem. Namátkou lze citovat z dovolání jednoho z obviněných: „*...sport je vysoce individuální a soukromá aktivita nezávislá na divácích, kterou nelze zestátňovat tím, že by průběh sportovního utkání byl označován za věc veřejného zájmu s poukazem na zájem diváků...Skutečnost, zda jsou diváci s výsledkem sportovního utkání spokojeni či nikoliv, je ryze jejich interní záležitostí a není tudíž věcí státu, aby zajišťoval určitou míru jejich spokojenosti.*“²

Obecně tak bylo namítáno, že rámec fungování fotbalových soutěží je dán zákonem č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů, ve znění pozdějších předpisů. „*Fotbalová utkání jsou pořádána jednotlivými kluby, které za tímto účelem dobrovolně vytvořily sdružení příslušného*

¹ Šámal, P., Púry, F., Rizman, S. Trestní zákon. Komentář. II. díl. 6., doplněné a přepracované vydání. Praha: C. H. Beck, 2004, str. 1001

² Citováno z rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 11. dubna 2007, sp. zn. 8 Tdo 396/2007

fotbalového svazu a svěřily tomuto sdružení možnost organizovat utkání na různých úrovních. Kluby se řídí pravidly, která nejsou vnucována či diktována státem, ale jsou vytvářena v rámci sportovní aktivity, přičemž státu nepřísluší do těchto vztahů intervenovat. Fotbalový svaz nepoživá statutu věci obecné a nemůže existovat obecný zájem na tom, jakým způsobem se mají chovat aktéři sportovního utkání.“³

Orgány činné v trestním řízení v čele s obecnými soudy však byly zcela opačného názoru a nezdřáhaly se podřadit předmětné činnosti pod pojem obstarávání věci obecného zájmu. Není bez zajímavosti, že žádný z obecných soudů, které jednotlivé kauzy projednávaly, nedospěl k odlišnému názoru k této právní otázce.

Soudy shodně dovodily, že škodlivost korupčního jednání nelze zužovat na úroveň státní správy, ale trestněprávní ochrana je nutným předpokladem i v dalších oblastech veřejného života. Nejvyšší soud uvedl, že „*pro definování uvedeného pojmu je proto možné využít i negativní vymezení, neboť lze obecně připustit, že se o korupci (pozn. zde zřejmě v trestněprávním smyslu slova) může jednat tam, kde nejde o činnosti občanů vyplývající z jejich osobních práv nebo osobních povinností, jako je např. prodej věcí v osobním vlastnictví, výměna bytu...atd.*“⁴

Klíčovým se ukázal být argument soudů, kterým bylo operováno s rolí tohoto sportu ve společnosti. Soudy převážně akcentovaly ekonomickou a kulturně-osvětovou úlohu fotbalu. Nejlépe vystihuje ekonomické aspekty fotbalového klání následující pohled Nejvyššího soudu: „*...je důležitým ekonomickým fenoménem, který je důležitým ekonomickým „zdrojem“ mnoha subjektů, ať již marketingových, mediálních nebo reklamních společností či sázkových kanceláří atd., které jsou svými příjmy významně navázány na obecné působení fotbalových soutěží a především na jejich výsledky....*“⁵

Podstata výchovného vlivu je pak spatřována v tom, že fotbal „*působí na vytváření veřejného mínění a formování morálních základů zejména u mladé generace.... Je proto v zájmu...celé společnosti, aby právě ty osoby, jejichž povinností je dbát na správný a korektní průběh utkání, byly morálně na výši a zaručovaly regulérní průběh této hry. Právě masové působení fotbalu jakožto sportu, u něhož je dán obecný předpoklad fair play, by mělo vést k pozitivní motivaci zejména mladé generace, a jeho prostřednictvím k spoluutváření základních morálních pravidel pro rovné a čestné vztahy.*“⁶ Právě ono zdůraznění masovosti tohoto sportu a pohled na fotbal jakožto instrument morální výchovy především dětí a mladistvých lze považovat za klíčový bod zvratu od soukromého k obecnému zájmu.

Nejvyšší soud při přezkoumávání jiného rozhodnutí dále uvedl, že „*smyslem existence sportu, v tomto případě fotbalu, je to, že se jedná o zábavu, hru ve stylu „fair play“, tedy o jeho poctivé provozování.... Jestliže je totiž otázka dodržování sportovních pravidel „fair play“ nepochybně především otázkou etickou, neznamená to samo o sobě současné vyloučení ingerence státu (včetně trestněprávní regulace) do této oblasti. ...otázku dodržování pravidel „fair play“ stát nekontroluje vždy v plném rozsahu, ale je povinen reagovat a to i v rovině trestněprávní, především v případech, kdy se jedná o čin nebezpečný pro společnost, jehož znaky jsou uvedeny v trestním zákoně.*“⁷

Lze tedy uzavřít, že alespoň v českém právním řádu může být ovlivňování výsledku sportovního zápasu pomocí úplatku trestným činem.

³ Citováno z rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 29. listopadu 2007, sp. zn. 6 Tdo 1297/2007

⁴ Citováno z rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 11. dubna 2007, sp. zn. 8 Tdo 396/2007

⁵ tamtéž

⁶ tamtéž

⁷ Citováno z rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 17. října 2007, sp. zn. 3 Tdo 510/2007

3. Proč ke korupci ve sportu dochází

Klíčová je otázka, jestli korupce ve sportu je systémová záležitost zabudovaná do sportovního života nebo věc nahodilá, tedy spíše mravní poklesek jednotlivců.

Mezinárodní tenisová federace v reakci na Davyďenkův případ ustanovila nezávislý vyšetřovací panel k posouzení míry korupce v tenise. Vyšetřovací panel v závěrečné zprávě konstatoval, že tenis není systematicky či institucionálně korumpován. Konstatoval tak, že případy korupce v tenisu nevyplývají z všepřonikající činnosti nějaké mafie. Zároveň však konstatoval, že hráči i funkcionáři jsou pod tlakem různých osob zvenčí tenisu, včetně organizovaných skupin, které se snaží zápasy ovlivnit. Vyjádřil zároveň obavy ohledně morální integrity některých hráčů a funkcionářů. Z konkrétních výsledků vyšetřování je možné uvést, že ze 73 zkoumaných zápasů bylo 45 doporučeno k další analýze kvůli podezřelým sázkovým vzorcům.

Výše uvedené závěry potvrzují obecnější předpoklad, že sport představuje korupční příležitost. Korupční příležitost vzniká všude, kde nepřipustným ovlivněním nějakého rozhodnutí nebo výsledku lze získat značnou výhodu. Zároveň je sport, a zejména profesionální sport, oblastí, kde se točí skutečně velké peníze. „Velké peníze“ navíc vždy přitahují organizovaný zločin. Je proto třeba vzít za fakt, že sport přitahuje a bude přitahovat kriminální jedince i organizované skupiny.

Ale vyskytuje se skutečně korupce pouze v profesionálním sportu? Důkazů je málo, ale řada indicií naznačuje, že korupce se vyskytuje na všech úrovních soutěžního sportu. Sumy jsou samozřejmě jiné, ale princip korupce zůstává.

Sylvia Schenk, ředitelka německé pobočky Transparency International a bývalá olympionička tvrdí, že korupce ve sportu začíná na nejnižší úrovni. V nižších ligách, podle ní existuje dlouhá tradice vzájemných neformálních plateb. Nemusí se jednat o korupci v trestně právním slova smyslu, ale vytváří to situace, ze kterých se korupce může vyvinout. Navíc funkcionáři malých klubů nevěnují často dostatečnou pozornost otázkám jako jsou daňová příznání či dokumentace finančních toků.

Bylo by žádoucí empiričtěji zjistit, zda tato určitá „lehkovážnost“ ve vztahu k financím platí i pro české sportovní kluby.

Dalším rysem institucionálního sportu, který napomáhá rozvoji korupce a ztěžuje její odhalování je vysoká míra samoregulace sportu a určitá uzavřenost sportovního světa. V takovéto situaci je mimořádně ztížena jakákoli snaha o odhalení případných korupčních praktik a informování o takovýchto praktikách. Ti, kteří by chtěli na problémy upozornit, tzv. „whistleblowery“, se dostávají do velmi obtížné situace a často jsou příslušnou komunitou vypuzeni.

Vysokou míru uzavřenost sportovních komunit a z ní vyplývající vyšší riziko korupce dokládá i vysoká „personální stabilita“ v některých sportovních funkcích. Ve výše uvedených příkladech ze života mezinárodních sportovních federací byli oba obviňovaní a posléze rezignující funkcionáři ve svých funkcích dlouhých skoro 30 let.

Situace je ještě horší v mezinárodních federacích, kde jakákoli vnější regulace nebo dohled velmi často neexistují. Představitelé mezinárodních sportovních federací, jako např. UEFA nebo FIFA, s oblibou hovoří o „sportovní rodině“. „Naše problémy si v naší fotbalové rodině vyřešíme sami“, tak lze parafrázovat jejich postoj. Není ale náhoda, že o „rodině“ se hovoří také v souvislosti s mafiemi. „Rodina“ je zde synonymem soudržnosti, vzájemné podpory a závislosti, kdy blaho rodiny je stavěno nad zájmy celku.

Vysoká míra samosprávy (vnitrostátně i mezinárodně), uzavřenost „sportovní rodiny“, a omezený a stabilní okruh funkcionářů spojených s financováním sportu nepochybně přispívají k rozvoji korupčního potenciálu sportu.

4. Sport, korupce a média

Případy korupce v českém fotbalu věnovala média přiměřenou, tj. značnou pozornost. Jak zaznělo v konferenci na FTVS dne 13. listopadu, po období určité stagnace sledovanost fotbalových přenosů po zveřejnění informací o korupci ve fotbale stoupla. V žádném případě tedy nelze hovořit o odlivu zájmu znechucených diváků o fotbal, nevyskytuje se odmítnutí fotbalu na základě zjištění, že výsledky mohou být zmanipulované. Také nejsou známky toho, že by od zkorumpovaných odvětví sportu odcházeli sponzoři.

Představuje tedy korupce ve sportu pouze v lepším případě kolorit, v horším případě reklamu? Pohoršuje se někdo? Není profesionální sport pouze show obdobná gladiátorským zápasům nebo televizním megashow. U pořadů jako Vyvolení či Star Dance také nejde o výsledek, i když ten se na konci dostaví, ale pouze o zábavu diváků.

Neplatí náhodou teze obhájců korupčníků ve sportu, že nějakou spravedlnost vlastně nikdo nečeká? A má tedy vůbec smysl proti korupci ve sportu bojovat?

Jde samozřejmě o řečnickou otázku. Sport není pouze profesionální sport a nelze negativní jevy, které doprovázejí profesionální sport vztahovat na sport jako celek. Je však možné konstatovat, že jistá lhostejnost veřejnosti ke korupčním případům ve sportu ztěžuje možnost korupce zde odhalovat, vyšetřovat, ale i předcházet.

5. Možnosti prevence korupce ve sportu

Tuto subkapitolku začneme srovnáním korupcí s dopingem. Oba jevy mají totiž ledacos společného. Oba směřují k dosažení sportovního výsledku jiným způsobem než osobním úsilím. V obou případech se prostředky k dosažení výsledku snaží zůstat utajeny, protože dosahují výsledku na úkor ostatních závodníků, kteří nedovolené prostředky nepoužívají.

Tím ovšem podobnosti končí. Zatímco doping se primárně týká sportovců samých, korupce se primárně týká sportovních funkcionářů a rozhodčích. Z hlediska společenského záběru je tedy jevem daleko širším. Frekvenci výskytu obou jevů je vzhledem k jejich latentnosti téměř nemožné stanovit.

Je zde ale ještě jeden významný rozdíl. Doping je v České republice i ve světě věnována mimořádná pozornost. Existují mezinárodní úmluvy proti doping, národní anti-dopingové výbory a laboratoře, někde i speciální vnitrostátní legislativu a velká mezinárodní instituce WADA. Na boj proti doping jsou vynakládány velké prostředky.

Žádné z těchto opatření ve vztahu ke korupci neexistují. Vzniká otázka, proč tomu tak je? Je korupce pokládána za méně nebezpečnou? Nebo je považována za morálně přijatelnější? Nebo se o ní pořád ví méně než o doping? Jsou samozřejmě možná i další vysvětlení. Např. že odhalit doping je jednodušší a hlavně technicky přesné a téměř nezpochybnitelné. Faktem zůstává, že přestože jsou oba problémy svým škodlivým dopadem na sport obdobné, jejich předcházení a potlačování je věnována zcela nesouměřitelná pozornost.

Jaké jsou tedy možnosti prevence korupce ve sportu? Uvedme několik příkladů:

- Uznání přítomnosti problému.

O problému korupce ve sportu je třeba mluvit. Riziko, že korupční kauzy budou zamety pod stůl pod falešnou záminkou, že je znevažován étos sportu, zde existuje. Také pouze pojmenovaný a identifikovaný problém může být řešen.

- Diskuse a výzkum.

Otevřená veřejná diskuse pomůže demytizovat sport a ukázat podrobněji, kde jsou příčiny korupce ve sportu a kde jsou největší korupční rizika. Investice do výzkumu korupčních příležitostí ve sportu pomůže určit oblasti možných opatření.

- Výchova, vzdělávání a jasná pravidla.

Je otázkou, zda na jednotlivých úrovních sportovního života existují jasná pravidla, co je etické a přijatelné a co nikoli. Je otázkou, do jaké míry je korupce zmíněna v různých formách příprav sportovců, trenérů, rozhodčích a sportovních funkcionářů. Morální základ jedince, který ho (často) instinktivně vede k odmítání korupce, musí být doplněn informovaností o podstatě a projevech korupce.

- Striktní vymáhání existujících zákonů.

V tomto textu bylo ukázáno, že korupce ve sportu je trestně právně postižitelná a tím více může být postižitelná podle pravidel jednotlivých sportovních subjektů. Striktní vymáhání zákonných norem i vnitrosportovních regulí je nutnou podmínkou kredibility protikorupčních opatření.

- Podpora transparentnosti a otevírání „sportovní rodiny“.

Nejde samozřejmě o zrušení principu samosprávnosti sportu. Jde o to, aby sportovní komunita samotná si uvědomila hrozbu korupce a cílevědomě zaváděla do sportovní samosprávy kontrolní prvky, např. rotace funkcionářů.

- Vytvoření trvalé platformy pro diskusi nad otázkou korupce ve sportu (národní i mezinárodní).

Stálá platforma pro diskusi o otázkách korupce ve sportu by mohla dát protikorupčnímu úsilí jisté institucionální zakotvení. V mezinárodním měřítku stále častěji znějí hlasy volající po ustavení mezinárodního subjektu bojujících proti korupci ve sportu, podle vzoru anti-dopingové organizace WADA.

Literatura

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 11. dubna 2007, sp. zn. 8 Tdo 396/2007

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 17. října 2007, sp. zn. 3 Tdo 510/2007

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 29. listopadu 2007, sp. zn. 6 Tdo 1297/2007

Šámal, P., Púry, F., Rizman, S. (2004). Trestní zákon. Komentář. II. díl. 6., doplněné a přepracované vydání. Praha: C. H. Beck,

ABSTRAKT

SPORT A KORUPCE

Text si klade za cíl otevřít diskusi nad otázkami příčin a projevů korupce ve sportu. Nastiňuje oblasti, kde se korupce ve sportu objevuje, a na příkladech ze světa ukazuje, že korupce prostupuje nejrůznější aspekty sportovního života. Dále je vznesena otázka, zda se vlastně ve sportu může jednat o korupci v trestně právním slova smyslu. Na příkladu trestního řízení ve věci korupce v českém fotbale je prokázáno, že korupce ve sportu může být trestně stíhána. V závěrečné části jsou diskutovány možné příčiny korupce ve sportu a možnosti její prevence.

Klíčová slova: Sport, korupce, veřejný zájem, média, trestní zákon, příčina, prevence.

SUMMARY

SPORT AND CORRUPTION

The aim of this short article is to discuss causes and manifestations of the corruption in sport. It shows areas of a sport life where the corruption can be detected and on the international examples it concludes that corruption can be found in all aspects of a sport life. Further on the issue is raised whether corruption in sport can be prosecuted according to the penal law. On the example of a criminal process regarding corruption in Czech football it concludes that this is the case. Finally possible root causes of corruption in sport and opportunities of its prevention are discussed.

Key words: Sport, corruption, public interest, media, penal code, root causes, prevention.